
Sédy Ágnes

A KÉP

Most kéne abbahagyni,
nem menteni a képet,
csak azért, mert egy ingben
benne ragadt a lélek,
hát nem kell mindjárt fogni,
s elájulni magának –
int, és már távozóban;
s miként Mátyás hadának

jöttét-mentét nyögték
a túlkoros vidékek,
most egész szürkén nézem
a hátteret, a kéket,

hideglelősen, gyáván,
a rokon is lelépett,
az utcán jár, nevetgél,
kerülgeti a léket,

s míg magamra hagyott,
már tudtam, hogy mi vár rám,
hogy ez, ez most meg is ver;
virtuálé világán
én igyekszem keresztül
kissé feszes tartásban,
akár ír népitáncos
a bársonytakarásban –

hát lehet, hogy elég ez?,
hogy lehet, hogy elég lett
az ing széle, a karja,
amit lengén elém tett!

Különben úgyis mindegy;
giling-galang a fészek,
bódít, ölel egy percnyi,
egy töredéknyi részed.

(Irodalmi Jelen, 2006/5.)

SÉDY ÁGNES 1979-BEN SZÜLETETT KECSKEMÉTEN. VERSET ÍR.